

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Εν Πειραιεί τη 10^η Μαρτίου 2014

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΒΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΥΘΕΪΣΜΟΥ

Ζούμε δυστυχώς σε μια εποχή πρωτοφανούς πνευματικής συγχύσεως. Ο σημερινός άνθρωπος παραπαίει σε έναν ωκεανό θρησκευτικών πίστεων, δοξασιών και αντιλήψεων. Ειδικότερα ο Ευρωπαίος άνθρωπος, αν και γαλουχήθηκε επί σειρά αιώνων με τα νόματα της χριστιανικής πίστεως, ωστόσο δεν μπόρεσε δυστυχώς να αξιολογήσει τον πολύτιμο αυτό θησαυρό και να τον κρατήσει ως κόρη οφθαλμού. Αφού λοιπόν τον καταφρόνησε και τον απέρριψε στο περιθώριο της ζωής του, στράφηκε προς την αθεΐα και τον υλισμό, αναζητώντας μέσα στα αθεϊστικά συστήματα του Διαφωτισμού, του Μηδενισμού και του Μαρξισμού να νοηματοδοτήσει την ζωή του. Επειδή δε και εδώ δεν μπόρεσε να βρει πληρότητα ζωής, άρχισε να στρέφεται προς τον χώρο του αποκρυφισμού και να περιπλανάται μέσα στο πυκνό πνευματικό σκοτάδι της μαγείας, του νεοσατανισμού και των ανατολικών θρησκευτικών συστημάτων του Ινδουισμού, του Βουδισμού, κ.α.

Στα πλαίσια αυτών των περιπλανήσεων θα πρέπει να εντάξουμε και το φαινόμενο του Νεοπαγανισμού, που προωθείται από τους ηγήτορες της «**Νέας Εποχής**», στην προσπάθειά τους να «ξυπνήσουν» τα νεκρά, εδώ και χιλιετίες, πολυθεϊστικά θρησκευτά και να τα καθιερώσουν ως σύγχρονες θρησκείες, ως δήθεν «υψηλής στάθμης θρησκευτικές πίστεις», ως «αντίδοτο» για τον δήθεν «σκοταδιστικό» Χριστιανισμό, ο οποίος γι' αυτούς είναι η «κατάρρα της ανθρωπότητας». Βέβαια, στα πλαίσια της θρησκευτικής ελευθερίας, συνταγματικά κατοχυρωμένης, την οποία βέβαια σέβεται και ποτέ δεν παραβιάζει ο ίδιος ο Κύριός μας, κατά τον λόγο του «**όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...**», ο καθένας είναι ελεύθερος να επιλέξει, αν θα ακολουθήσει τον Χριστό, ή κάποιο θρησκευτικό σύστημα. Η Εκκλησία όμως, μέσα στα πλαίσια της ποιμαντικής της φροντίδας και μέριμνας, οφείλει να επισημαίνει την πλάνη και το ψεύδος, να διαφωτίζει τον πιστό λαό του Θεού και να τον περιφρουρεί από τους κινδύνους, που ελλοχεύουν να εμπλακεί και εγκλωβιστεί σε κάποιο από τα παρά πάνω θρησκευτικά συστήματα και τελικά να στερηθεί τη σωτηρία του.

Πριν λίγες ημέρες, ημερήσια εφημερίδα των Αθηνών είχε αναφερθεί με άρθρο της σε μια ομάδα ελλήνων πολυθεϊστών, η οποία τελεί ιεροπραξίες, υποτίθεται, παρόμοιες με εκείνες των αρχαίων προγόνων μας πολυθεϊστών. Μάλιστα έγινε γνωστό δια του άρθρου η έκδοση

σχετικού βιβλίου της *«πατρώας Ελληνικής οικιακής λατρείας, όπως αυτές έχουν καθιερωθεί και τελούνται από τη μοναδική στο είδος της ... με σκοπό να βοηθηθούν οι σύγχρονοι Έλληνες πολυθεϊστές στα πρώτα τους βήματα επί της ατραπού της Ελληνικής λατρευτικής παράδοσης»*.

Επ' αυτού έχουμε να παρατηρήσουμε κατ' αρχήν ότι η προβαλλόμενη από τους αρχαιολάτρες θρησκεία, είναι μια θρησκεία σύγχρονη, στα πλαίσια της πανθρησκείας της *«Νέας Εποχής»*. Όπως παρατηρεί σύγχρονος μελετητής του φαινομένου, *«οι έλληνες νεοπαγανιστές, μέσα από τις αρχαίες θεότητες προσπαθούν να ικανοποιήσουν σύγχρονες αναζητήσεις, που όμως διαφοροποιούνται ριζικά από εκείνες των αρχαίων προγόνων μας*. Γίνεται δηλαδή προσαρμογή και όχι προσέγγιση» (π. Κυριακού Τσουρού Ο Νεοπαγανισμός της «Νέας Εποχής», Αθήνα 2008, σελ.34). Εξ' άλλου και η διάσημη παγανίστρια **Βίβιαν Κράουλι** υποστηρίζει, ότι ο Νεοπαγανισμός είναι μια *«σύγχρονη θρησκεία»* (όπου, ανωτ.).

Πέραν αυτού, η αναβίωση της αρχαιοελληνικής λατρευτικής παράδοσης είναι αδύνατη, διότι ελάχιστα, έως μηδαμινά είναι τα στοιχεία των αρχαίων τελετουργιών που έχουν διασωθεί. Κι' αυτό γιατί, όπως είναι γνωστό, τα πάμπολλα και πολυποίκιλα τελετουργικά των αρχαίων δεν καταγράφονταν, αλλά παραδίδονταν προφορικά από τον ένα ιερέα στον άλλον, ως *«ιερατική τέχνη»*. Με την κατάρρευση και το σβήσιμο της πληθώρας των μορφών της αρχαιοελληνικής θρησκείας, έσβησε και χάθηκε οριστικά και η προφορική παράδοση των τελετουργικών. Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουν βεβαίως οι σύγχρονοι πολυθεϊστές σε όλο τον κόσμο. Άρα ο ισχυρισμός των, ότι δήθεν τελούν τα αρχαία τελετουργικά είναι αναληθής και παραπλανητικός, για τη δημιουργία μόνον εντυπώσεων στους οπαδούς των. Αν εξετάσουμε προσεκτικά τα τελετουργικά των διαφόρων ομάδων, θα διακρίνουμε ξεκάθαρα τις κραυγαλέες διαφορές τους, οι οποίες είναι αυθαίρετοι αυτοσχεδιασμοί των ηγητόρων τους. Άλλωστε, οι διαφορές ανάμεσα στις πολλές πολυθεϊστικές ομάδες είναι αγεφύρωτες, ακόμα και σε θεμελιώδη ζητήματα, όπως είναι η φύση των «θεών». Άλλοι τους πιστεύουν ως οντότητες, άλλοι ως προσωποποιημένες φυσικές δυνάμεις, άλλοι ως απρόσωπες φυσικές δυνάμεις, άλλοι ως ιδεατά αρχέτυπα, άλλοι ως εξελιγμένες ανθρώπινες υπάρξεις, κ.ο.κ. Ούτε και ως προς τον αριθμό των «θεών» μπορούν να συμφωνήσουν. Απόδειξη αυτού η παντελής αδυναμία τους να συνεννοηθούν σε μια ελάχιστη βάση και να ενωθούν.

Η ίδια εφημερίδα δημοσίευσε και άλλο άρθρο εξαιρώντας την προσωπικότητα του μακαριστού αστρονόμου Κ. Χασάπη, ο οποίος είχε αναδείξει τα *«ορφικά κείμενα»*, που ο αρθογράφος τα χαρακτηρίζει ως τον «δρόμο προς τη θέωση». Εις ό, τι αφορά τα λεγόμενα «ορφικά κείμενα», και τον μυθικό υποτιθέμενο συντάκτη τους Ορφέα, απαντήσαμε λεπτομερώς σε προηγούμενη ανακοίνωσή μας. Εδώ το μόνο

που μπορούμε να προσθέσουμε είναι ότι ο κάθε επιστήμονας κρίνεται για την αξία του στην συγκεκριμένη επιστήμη που κατέχει και υπηρετεί. Ο μακαριστός Κ. Χασάπης, αστρονόμος ων, ασχολήθηκε και με την θρησκευσιολογία, την οποία βέβαια δεν είχε σπουδάσει και επομένως δεν κατείχε. Διετύπωσε αυθαίρετα συμπεράσματα και ερμηνείες σχετικά με τον ορφισμό, δικής του έμπνευσης, αγνοώντας τα επιστημονικά στοιχεία.

Παρακαλούμε λοιπόν τους αδελφούς μας Χριστιανούς, οι οποίοι διαβάζουν τέτοιου είδους μελέτες και συγγράμματα να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί και να μην τα δέχονται άκριτα, πολλώ δε μάλλον να παρασύρονται και να υιοθετούν τις αληθοφάνειές τους. Η αποθέωση συλλήβδην και άκριτα της πολυθεϊστικής αρχαιότητας και των κοινών μας προγόνων είναι σαφέστατα αντιεπιστημονική πρακτική, διότι ως επί το πλείστον, εισχωρεί ο παράγων συναίσθημα, ο οποίος δεν επιτρέπει την αντικειμενική έρευνα και θεώρηση. Εξ' άλλου υπάρχουν πλευρές της αρχαιότητας, τις οποίες βέβαια, ποτέ δεν θα θέλαμε οι σημερινοί έλληνες να αντιγράψουμε ως πρότυπα στην πολιτική και κοινωνική μας ζωή, όπως είναι ο θεσμός της δουλείας, η θεώρηση της γυναίκας ως αντικειμένου στις ηδονιστικές διαθέσεις του ανδρός και ο παραμερισμός της, (ως μη εχούσης κανένα πολιτικό δικαίωμα), στο περιθώριο της πολιτικής ζωής, οι συνεχείς εμφύλιοι πόλεμοι των προγόνων μας (βλ. Πελοποννησιακός πόλεμος κ.λ.π.).

Προφανώς οι συμπολίτες μας πολυθεϊστές δε μελετούν όσο πρέπει την ιστορία των προγόνων μας, ή σκοπίμως αποκρύπτουν τις σκοτεινές της πλευρές. Εν προκειμένω, η αποθέωση της αρχαίας Ελλάδος, και κύρια της αρχαιοελληνικής θρησκείας, δεν έχει στόχο να προβάλλει πραγματικά τις όποιες αξίες της αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, τις οποίες όλοι μας δεχόμαστε και σεβόμαστε, αλλά να απομειώσει την σημερινή χριστιανική Ελλάδα και να εκμηδενίσει την μετέπειτα χριστιανική της πορεία! Το εγχείρημά τους να νεκραναστήσουν ένα οριστικά νεκρό θρησκευτικό σύστημα εδώ και δεκαεπτά αιώνες, πιστεύουμε, ότι είναι μια ουτοπία. Ίσως δεν τους έγιναν μάθημα οι δύο παταγώδεις αποτυχημένες απόπειρες «ανάστασης» του αρχαίου παγανισμού, από τον ανεδαφικό ηλιολάτρη Ιουλιανό, τον 4^ο αιώνα και από τον σκοτεινό ζωροαστριστή Πλήθωνα τον 15^ο αιώνα!

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και Παραθρησκειών

Ο υπεύθυνος

Αρχ. π. Παύλος Δημητρακόπουλος

Ο Γραμματέας

κ. Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος